

Získávat Boží nadhled

Ž 73

Mt 13,24-30.36-43

Mnohdy se zdá, že bezbožným lidem se vede lépe než těm zbožným. Jakoby jim všechno procházelo. Podvádějí, manipulují, lžou, podvádějí, kradou ... A přitom se těší dobrému zdraví. Na jejich výpisech z účtů jsou pěkně kulaté sumy. A tak dále, a tak dále. Takový dojem měl i autor přečteného žalmu. A bylo to pro něho velkou hádankou, přímo hlavolamem. Viděl, že ti, kdo se o Boha příliš nestarají, jsou na tom lépe než on sám. Nepochopil snad něco správně? Je možné, že mu uniklo, jak život *skutečně* funguje? Kde asi udělal chybu, když měl neustále problémy? Asi kdyby byl chytřejší, měl by problémů méně. Možná kdyby tu víru v Boha bral trochu míň vážně, všechno by šlo líp. Zakolísal. Zapochyboval o správnosti své snahy o poslušnost vůči Bohu. Přitom mnohé problémy měl zřejmě právě kvůli bezbožným. Protože musel žít v jejich blízkosti. Protože s nimi jako zbožný člověk nemohl ve všem spolupracovat. Protože musel jít proti proudu jejich myšlení a jejich hodnot. Oni mu zasazovali svým chováním rány, které bolely. Kořen toho všeho byl v jeho věrnosti Bohu a v jejich bezbožnosti. Taková bývá zkušenost Božích lidí ve všech dobách a na všech místech. Možná prožíváte podobné věci. Jsou lidé, kteří žádné velké potíže nemají. Potíže však způsobují. Vše jim vychází. Autor žalmu to nemohl pochopit, i když se snažil. Jakoby ti zlí měli navrch a dobří prohrávali. Tak nějak to vypadalo i na Golgatě, když Ježíš visel na kříži (srov. Mt 27,32-44).

Když však žalmista vstoupil do Boží svatyně, pochopil. Pochopil, jaký konec čeká bezbožné lidi. Pochopil, že všechen jejich úspěch je jen na čas. Na konci je čeká Boží soud. Právě tak je na čas i trápení zbožných lidí, které na konci čeká sláva Boží. Boží člověk potřebuje být v Boží blízkosti, aby se nedal strhnout zdáním úspěšnosti bezbožných. V Boží blízkosti přichází k rozumu. V Boží blízkosti samozřejmě potřebujeme být i my. I my potřebujeme vstoupit do svatyně, abychom pochopili. Ve svatyni jsme ve chvílích, kdy se o samotě modlíme a rozjímáme nad Božím slovem. Ve svatyni jsme ve chvílích, kdy jsme pospolu s ostatními věřícími. Kdy jde o víc než zdvořilostní popovídání. Mluvíme spolu o svých pochybnostech a bojích. Navzájem se za sebe modlíme. Společně hledáme, co do naší situace říká Bible. Vliv bezbožného prostředí je silný. Máme-li si udržet zdravou víru, potřebujeme být v takovém kontaktu alespoň s několika podobně smýšlejícími. S učedníky Ježíše Krista.

Žalmista je jako pšenice z Ježíšova podobenství. Je synem království. Bezbožní jsou jako plevel. Jsou syny toho zlého. I z Ježíšova podobenství vyplývá, že Bůh nyní

nechává bezbožné na pokoji. Na pokoji proto, že jejich životy jsou propleteny s životy Božích lidí. Tak jako jsou kořeny plevy na poli propleteny s kořeny pšenice. Kdyby se ještě před žní vytrhal plevy, vytrhala by se spolu s ním i nedozrálá pšenice. Oním plevelem (Kraličtí překládají „koukol“) je patrně míněn *Jílek mámivý*, jinak zvaný *Jílek matonoha*. Jako malá rostlinka je prý téměř k nerozeznání od pšenice. Teprve když spolu s pšenicí vzroste a nasadí klasy, je jasně vidět rozdíl. Tou dobou jsou už ale kořeny plevy a pšenice velmi propleteny. Je téměř nemožné jílek vytrhat tak, aby spolu s ním nebyla vytržena i pšenice. Nasetí plevy do cizího pole byl v tehdejší době zřejmě běžný zločin, a tak si to Ježíšovi posluchači dovedli živě představit. Boží děti nyní žijí v těsné blízkosti lidí bezbožných. Mnozí z bezbožných mohou dlouhou dobu budít dojem, že patří mezi zbožné. Charaktery však postupně nazrávají. Dříve či později se ukáže, kdo je kdo. Bůh na čas bezbožným dovoluje, aby jim jejich plány vycházely. Na čas dopouští, aby se pletli do života jeho vyvoleným. Zároveň jich však používá k prospěchu svých dětí. V těsné blízkosti krále Davida byl generál Jóab, muž „všemi mastmi mazaný“, intrikán a vrah. Když David zhřešil, Bůh ho napomenul skrze proroka. Jóabovi však jeho zločiny dlouho procházely a Bůh k němu proroka s napomenutím nikdy neposlal (viz 2S). I v tom je Boží soud, když Bůh někoho nechává na jeho vlastních cestách (srov. Ř 1,18-32). Když Bůh někomu nedomlouvá, je to vážná situace. Takového člověka Bůh patrně nepřijímá za své vlastní dítě (srov. Př 3,12; Žd 12,6).

Bezbožní mají mnohdy úspěch i proto, že jejich životy jsou propleteny s životy zbožných. Zbožní zase mají mnohdy problémy proto, že žijí v blízkosti bezbožných. Světští lidé prostě dělají učedníkům Pána Ježíše potíže. Ježíš ale svým učedníkům řekl: „*Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*“ (J 16,33 ČEP) Když je někdo v současnosti úspěšný, nemusí to znamenat, že je blízko Bohu a že se Bohu líbí. Stejně tak jako současný neúspěch nemusí znamenat, že člověk věří špatně. Jednou se vše ukáže. Bezbožní budou od spravedlivých odděleni a odsouzeni. Přijde den, kdy se jasně ukáže rozdíl mezi Božími lidmi a zbytkem světa. Potřebujeme se držet v blízkosti Boží, v osobních chvílích s Bohem, ve společenství Kristových učedníků. To je svatyně, kde můžeme zaslechnout Boží hlas. Tam se můžeme nechat ovlivňovat Boží moudrostí. „*Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého, neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi.*“ (Ž 37,7-9 ČEP)